

LONDON: TOWERSKI MOST.

Pepca je dvignila kozarec in vsi so veselo napivali Dominiku. On je trkal z njimi, pa nikogar ni pogledal v oči. Iskal je Malčkinih, pa jih ni našel. Kratek pogled — in še tedaj mu je odme knila oko. Dolge, črne vejice so se povesele na lice, katero je še bolj zardelo.

Lajtnant je sedel h klavirju in bunkal po šibkih tipkah. Zvenelo je iz starih razglašenih strun, da je trpelo človeško uho. V Selinju je na Vidovo nedeljo taka godba, ko pred cerkvijo barantači nove kose prodajajo, pa kmetje potrjavajo nanje in jih presoajajo.

„Gospod lajtnant, mi smo vojaci korenjaci!“

„Prosim, petkrat sem že igral!“

„V šesto zahtevam! In zapojte tudi!“

Malči ga je pogledala zapovedujoče, čelo se ji je stemnilo — lajtnant je pa začel peti s sklanim glasom.

Dominik se je razžalostil. Lajtnantovi pogledi so objemali Malčko. Ona se pa ni genila. Koketno je kadila cigareto in gledala vanj, kakor bi pri klavirju slonela pusta soha vaškega podobarja.

„DOM IN SVET“ 1905. ŠT. 7.

„Dominik, bodite veseli! Sicer vam rečem mevža! Pijte kozarec rebulje, da se zvedrite!“

„Mara, jaz grem odtod. Sicer planem na tega človeka in naredim veliko sramoto sebi in vsem!“

„Dominik, ali me niste razumeli, ko sem Vam segla v roko?“

„Razumel, oj razumel; ali meni je prehudo. In ona? Malči takšna! Jaz grem.“

„Tiho in nikamer ne hodite! Sedite takole, kakor sedim jaz, in se veselite, da ste v Selinju pri glediški glumi. Dobra Vam bo. Meni je tako ugodno, kakor bi po izborni večerji, ob kozarcu sekta gledala velikomestni tingel-tangel.“

Lajtnant je odpel dve kitici. Mara se je namuznila in mu zaploskala. Malči se ni genila. Nogo je oprla na lajtnantov stol. Hotel je sestí.

„Prepovedano! Da capo!“

„Gospica, Vi se šalite! Šestič sem igral.“

„Da capo! Prej mi še dajte drugo cigareto. Ta ne vleče!“

„Prosim izvolite —!“

Rudolf je hitro ponudil tobačnico.